

лена вода, следъ завръщането имъ отъ облацитѣ, отъ което тѣ умиратъ, или като си служатъ съ отвара отъ змейски билки, куманика, вратика и тинтява, съ която се поливатъ и каратъ змейоветѣ да се отвърщаватъ отъ тѣхъ.

Змейоветѣ обладавали огромни богатства. Когато остарѣятъ и осетятъ приближаването на смъртта си, тѣ заравяли съкровищата си въ земята и туряли таласъмъ да ги пази. Който ходи да дири имане, ако, намѣсто да бѣга отъ талъсъма, го сграбчи за ушитѣ, то въ ржцетѣ ще му остане котелъ или делва съ пари. Разказватъ, че нѣкой си дѣдо Лашко отъ с. Левчево, Фердинандско, хваналъ по тоя начинъ единъ таласъмъ въ образа на хрътъ, който го давалъ, и въ ржцетѣ му останала делва съ старовременски жълтици.

За грабнати отъ змейове.

Надъ селото Зързе, на западъ отъ Прилепъ, има планина обрасла съ дивъ чай. Въ тая планина има дупка, наричена Змеювецъ. Дупката е много дълбока на вътре и наблизо до входа се намиратъ два кобла (вдлѣбнати) отъ камъкъ, правени още когато тамъ живялъ змей. Старитѣ вѣрватъ и разправятъ, че такъвъ е живѣлъ нѣкога си тамъ. На Великденъ всредъ селото Зързе моми играли хоро, което водяла най-личната селска мома. Отъ къмъ ведрината се задала една виелица, грабнала тая мома и я отнесла къмъ небето. Писнала майка ѝ (една у майка била), но момата изчезнала. Следъ две години отишла майка ѝ въ планината да събира билка чемерика. Като вървяла стигнала да Змеювецъ и дошло ѝ на ума, да влѣзе да види, да не би дъщеря ѝ да е тамъ. Щомъ влѣзла вътре, ето ти и дъщеря ѝ че преспива мжжко дете. „Тукъ подъ земята ли си се скрила, мари мила дъще; какво е това дете, дето го приспивашъ още неженена? — казала майка ѝ плачейки. „Мълчи, майко, не викай много, да не разбудяшъ змея. оти сега наскоро е заспалъ, та да не те изяде“. Излѣзли отъ дупката на двора и се изпоплакали и наприказвали. Преди да си замине, майката казала на дъщеря си да пита змея, отъ какво му е умирачката. Една вечеръ тя го запитала и той ѝ казалъ, че уморенъ, като се върне отъ облацитѣ, ако изпиялъ